

РЕШЕНИЕ

№ 116

гр. София, 08.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 16.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **7926** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145-178 от АПК.

Образувано е по жалба на „О. – Ф. Т. Л.“ Г., Германия /O. FOOD T. L. G., представлявано от Н. Г., чрез пълномощника и съдебен адресат адв. Г., срещу Решение № Р. 3000-1704 от 09.07.2020 г./32-197428 на директора на Териториална дирекция Тракийска при Агенция „Митници“, с което на основание чл.29 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 г. са коригирани данните за стока № 3 от Митническа декларация с MRN 19BG003010003855R7 от 22.04.2019 г. – пресни тиквички.

Жалбоподателят претендира за незаконосъобразност на решението по отменителни основания по чл.146, т.3, 4 и 5 АПК – издаване на акта при съществено нарушение на процесуалните правила, противоречие със закона и несъответствие с неговата цел. Тяхното осъществяване е аргументирано с доводи, че от дружеството са представени всички документи, доказващи реално дължимата и платена цена на доставката на внасяните стоки, което е и тяхната договорна стойност по смисъла на чл.70 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за приемане на Митнически кодекс на Съюза /накратко МКС/. Поддържа се, че чл.75 от Делегиран регламент /ЕС/ №2017/891 не въвежда изискване за доказване на печалба при реализацията на стоките, нито разделя документите на такива, свързани с доказването на по-висока или с доказването на по-ниска продажна цена от покупната им стойност, още по-малко изключва последните от кръга доказателства, чрез които може да се удостовери реалността на търговската операция. Сочи, че нито един от представените от жалбоподателя документи не е оспорен от митническата администрация, която не

отчела спецификата на търговските отношения между германското дружество и крайния му клиент – търговска верига L.. Видно от всички предходни случаи от 2018 г., както и следващите конкретния внос, не се касае за изолирана доставка, а за дълготрайни търговски отношения, свързани с периодични, целогодишно продължаващи доставки на пресни плодове и зеленчуци, което предполага по-гъвкав подход при определяне на крайния финансов резултат и изчисляване на търговската печалба. За стоките от един и същ вид, каквито са пресните тиквички, дружеството реализира положителен финансов резултат, изчислен за един по-дълъг /едномесечен/ период, независимо че в рамките на този период е имало единични доставки, които са продадени на цени по-ниски от митническата стойност. Поддържа, че цялото количество внесени тиквички е продадено на L., което означава, че се касае за продажба на „най-голямо сборно количество“ от внесените стоки по смисъла на чл.74, пар.2, ал.4 МКС. Всички данни за конкретната сделка се съдържат в представените документи и в частност фактурите за реализация на стоките, дневниците за продажби за съответния период, стоковите разписки, потвърждения за получени количества и изготвената калкулация за продажната цена. От тях е видно, че стандартната вносна цена на тиквичките е била далеч по-ниска от конкретните продажни цени на стоките след вноса им, което означава, че вносно мито не се дължи, а фискалният интерес на ЕС не е ощетен.

Искането до съда, поддържано в съдебно заседание от адв. Г., е за отмяна на акта и за присъждане на разноски. Доводи в подкрепа на тезата за незаконосъобразност на акта са наведени и по реда на чл.149, ал.3 ГПК вр. чл.144 АПК.

Ответникът, директорът на Териториална дирекция „Тракийска“ оспорва жалбата, чрез юрк. С.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

На 22.04.2019 г. в МБ С. е регистрирана митническа декларация с MRN 19BG003010003855R7 с вносител O. FOOD T. L. G., с която под режим допускане за свободно обращение с цел крайно потребление са поставени стоки – пресни зеленчуци с произход Република Турция, сред които под № 3 пресни тиквички 6000 кг. нето тегло с код по КН [ЕГН] с декларирана митническа стойност 10 906.01 лв., преизчислена в евро/100 кг. на 92.94 евро/100 кг. и с преференции 100. Определената от Европейската комисия за 22.04.2019 г. стандартна вносна стойност /СВС/ за пресни тиквички с държава на произход Е. О. е 53,8 евро/100 кг.

Делегиран регламент /ЕС/ 2017/891 изисква сравняване на декларираната вносна стойност с определената за деня СВС. Ако вносната стойност е по-висока с повече от 8% от СВС, чл.75, пар.2 от Делегирания регламент /ЕС/ 2017/891, във връзка с чл.148 от Регламент за изпълнение /ЕС/ 2015/2447 на Комисията за определяне на подробни правила за прилагане на някои от разпоредбите на Регламент /ЕС/ № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на МКС, изисква вносителят да представи обезпечение в размер на митото, което би платил при определената за деня СВС /53,8 евро/100 кг., поради което вносителят е представил обезпечение в размер на 1195.82 лв. /начинът на изчислението е даден в пета бележка под черта на първа страница от оспорения акт/, която сума е внесена от [фирма], пълномощник на жалбоподателя.

С писмо рег. № 32-121729 от 22.04.2019 г. на началника на МБ С. германският

търговец е уведомен, че на основание чл.75, пар.5, ал.1 от Делегиран регламент /ЕС/ 2017/891 на Комисията в едномесечен срок от продажбата на стоките, но не по-късно от 4 месеца от регистриране на митническата декларация е необходимо да представи доказателства, че стока № 3 (пресни тиквички) е реализирана на пазара на ЕС при условия, потвърждаващи коректността на декларираната митническа стойност.

На 22.05.2019 г. жалбоподателят, чрез [фирма], представил доказателства за цените, на която са пласирани стоките, в т.ч. и пресните тиквички - на цена 106 евро/100 кг. Констатирано е, че тази цена е по-ниска от цената на придобиване на стоката с деклариран разход в митническата декларация, изчислени на 111.67 евро/100 кг.

С писмо рег. № 32-335607 от 21.11.2019 г. на директора на ТД Тракийска – Агенция „Митници“ жалбоподателят е уведомен, че предстои издаване на административен акт, по силата на който ще възникне вносно митническо задължение поради неизпълнение на условието по чл.75, пар.5 ал.3 от Делегиран регламент /ЕС/ 2017/891 и предоставеното обезпечение ще бъде усвоено. На дружеството е дадена възможност да изрази становище в едномесечен срок. Това е сторено чрез [фирма] с аргументация, идентична с развитата в съдебната жалба.

Към молба от 11.09.2019 г. от германския търговец са приложени допълнителни доказателства: справки-декларации по ЗДДС за данъчни периоди от м. януари до м. април 2019г., дневници за покупки и за продажби; уведомления за приемане на постъпили данни от цитираните отчетни регистри; подадени V. декларации за осъществени ВОД за същите данъчни периоди.

При тази фактическа обстановка ответникът постановява оспорвания акт, в чиято съобразителна част се позовава на разпоредбата на чл.181, пар.1 от Регламент /ЕС/ 1308/2013 на Комисията, предвиждаща, че към определени продукти от сектора на плодовете и зеленчуците /в т.ч. тиквички/ се прилага системата на входните мита. Съгласно чл.181, пар.2 от Регламент /ЕС/ 1308/2013 Комисията с делегирани регламенти въвежда правила с цел гарантиране ефикасността на системата на входните цени чрез проверка на достоверността на декларираната стойност. За тази цел декларираната от вносителите цена се сравнява със СВС, в резултат на което може да се изиска представяне на обезпечение. Актът, приет от ЕК на основание чл.181 от Регламент /ЕС/ 1308/2013, е Делегиран регламент /ЕС/ 2017/891. Практическото прилагане на правилата за определяне на митата на стоките, към които се прилага системата на входните цени, показва, че зависимостта между митото и входната цена е обратно пропорционална. Колкото по-висока е декларираната входна цена, толкова по-ниско е митото и обратно. Поради това, ако вносителите декларират завишени цени, които са по-високи от СВС, с които избягват заплащането на по-високи мита, ЕК е въвела обезпечението като инструмент за защита интересите на ЕС. Задължението за учредяване на обезпечение възниква, ако декларираната вносна стойност е по-висока от СВС с повече от 8%. С действията си вносителят декларира, че въпреки, че на пазара в третата страна /Република Турция/ стоката пресни тиквички е имала СВС 53,8 евро/ 100 кг., той я е закупил на цена 92.94 евро/ 100 кг. В този случай негова е тежестта да докаже, че по-високата декларирана от него цена не е завишена с цел избягване заплащането на по-високо мито. Като обосновка на по-високата цена могат да се представят например доказателства, че стоката е от категорията на биопродуктите или е с качество екстра, което в случая не е така. Изложено е в решението, че пазарната логика изисква търговецът да продава дадена стока на цена, не по-ниска от тази, на която я е придобил. Затова и митницата търси

убедителни отказателства, че той е продал стоката на цена, равна или по-висока от цената на придобиване. В разглеждания случай този факт не е доказан за цялото количество от 6000 кг. за стоката пресни тиквички. Пълномощникът на вносителя настоява, че регламентът не му вменява в задължение да докаже, че е продал стоката на цена, по-висока от декларираната вносна митническа стойност, а е достатъчно да представи доказателства, че е пласирал стоката без да доказва дали тя се продава на печалба или на загуба.

Аргументацията на вносителя не е приета от ответника със следните доводи:

Когато прилагането на митническата ставка зависи от вносната митническа стойност на внасяната стока, митническите органи трябва да проверят достоверността на тази цена като я сравнят със СВС, изчислена от ЕК за конкретния продукт с конкретен произход. В чл.75 от Делегиран регламент /ЕС/ 2017/891, при дефиниране на задължението за вносителя е използван глаголът „да докаже“, а не „да покаже“. Ако идеята бе вносителите просто да показват документи, че са пласирали стоката, без значение на каква цена, в текста би се използвал глаголът „да покаже“. Регламентът обаче задължава митническите органи, за да освободят представеното обезпечение, да изискат от вносителя доказателства, че стока, която е закупена на цена, по-висока в сравнение със СВС с повече от 8%, е освободена според условия, потвърждаващи достоверността на тази висока цена. Както потвърждава и пълномощникът на вносителя /проверени са над 200 декларации в периода 2018/2019 г./, при проверка на митнически декларации, за които е възникнало обезпечение, митническите органи винаги търсят продажба на печалба, за да приемат коректността на декларираната вносна стойност. Смисълът на търговската дейност е тя да реализира печалба, поради което не е приет за достоверен фактът, че търговецът е закупил стока с високо качество на висока цена, за да я продава евтино, както и не е прието за логично твърдението на пълномощника на вносителя, че продажбата в ЕС на по-ниска цена потвърждава достоверността на високата вносна цена. През 2018-2019 г. били издадени 269 решения, с които е отказано на германското дружество освобождаване на представени от него обезпечения във връзка с поставени от него стоки под режим допускане до свободно обращение с цел крайно потребление на стоки, по отношение на които се прилагат СВС и за които се изисква вносителят да представи обезпечение. Отхвърлено е и искането на вносителя да се анализират факти не по конкретната декларация, а на база всички вносни операции за един месец с аргумент, че при вземане на решението за освобождаване или задържане на обезпечението се изследват фактите и доказателствата по конкретната митническа декларация, а не данните по вноса на месечна база. В чл.148, пар.1 от Регламент за изпълнение /ЕС/ 2015/2447 ясно е дефинирано, че обезпечението е еднократно и покрива една единствена операция за потенциално митническо задължение, а не декларациите, подадени в рамките на един месец. Фактът, че в края на месечния период търговецът не е на загуба не променя обстоятелството, че конкретната сделка със стока № 3, внесена с МД с МРН 19BG003010003855R7 от 22.04.2019г. вносителят не доказва достоверността декларираната висока вносна митническа стойност.

Себестойността на стоката, предипродажбата ѝ на територията на Република България на търговска верига Л. е изчислена на база следните данни, описани в митническата декларация и в представените документи: митническа стойност на стока № 3 от 10 906.01 лв., при тип на сделката – покупко-продажба, включваща реално прехвърляне на собствеността срещу заплащане, условие за доставка F. с отправна точка A.,

Турция, при което купувачът заплаща транспортните разходи, застрахователната премия, всички мита и такси, дължими при вноса на стока, АК – разходи за транспорт, товаро-разтоварни и обработващи операции и разходи за застраховка до мястото на въвеждане на стоката в ЕС – 1330.27 лв., то дължимото вносно мито при декларирана митническа стойност от 92.94 евро/ 100 кг. и декларирани преференции 100 – 12,8%+0 = 1395.97 лв.

При тези изходни данни себестойността на стоката е изчислена по следната формула: 9575.74 лв. /цена/ + 1330.27 лв. /транспорт до ЕС/ + 1395.97 лв. /мито/ + 802.08 лв. /транспорт в ЕС/ = 13 104.06 лв., или преизчислено в евро/100 кг. – 111.67 евро/100 кг. Според административния орган, сравнението между вноската митническа стойност на тиквичките 92.94 евро/100 кг.; себестойността им преди продажбата 111.67 евро/100 кг. и цената, на която тя е продадена на търговска верига Л. от 106 евро/100кг. показвало дисбаланс, което е мотивирало издаването на оспорения акт.

По делото е прието заключение на съдебно-икономическата експертиза, което съдът цени като компетентно, точно и професионално изготвено, според което информация за договорената цена на спорната стока е налична в ЕАД 19BG003010003855R7 от 22.04.2019 г. и във Фактура № DES2019000000359 от 20.04.2019г., издадена от Д. Т. Турция на обща стойност от 22 715.14 евро. Във фактурата стоката пресни тиквички (kabak) е посочена под № 5 – 6000 кг нето тегло с единична цена от 0.816 евро, обща цена 4896.00 евро, 1200 колети, преизчислена в евро за 100 кг – 92.94 евро/100 кг. Според експерта, търговската фактура, заедно с всички документи по делото, е доказателство за договорена и продадена стока на цена от 4896.00 евро или 92.94 евро/100 кг (с включени разходи по транспорта до входен граничен пункт). Тази цена съответствала на цените, декларирани пред митническите органи в държавите по износа и по вноса. Цялото количество внесена стока с нето тегло 6000 кг е продадено на Л. България при единична цена от 1.06 евро, или 106 евро/100 кг. Според приложено копие на суифт от банка С. М. за извършено плащане на 07.05.2019 г. стоката по процесната фактура е заплатена от жалбоподателя към Д. Т. Турция. Вещото лице е установило съответствие между данните и стойностите, посочени от жалбоподателя в документите, приложени към молбата за възстановяване на депозита, и тези, декларирани в процесната митническа декларация, поради което е изразило мнение, че вноското мито, изчислено на база тези стойности, съобразно данните и условията от Т. към датата на вноса 22.04.2019 г. при използване на преференциален режим с Турция е 0%.

При горната фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспорваният акт е издаден от компетентен по материя, степен и място митнически орган, съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 АПК. Не се установяват съществени нарушения на производствените правила при провеждане на административното производство.

Относно приложението на материалния закон съдът намира следното:

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че според чл. 75, пар. 5, ал. 4 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891, вносителят следва да представи всички документи, необходими за извършване на митническа проверка по отношение на продажбата и освобождаването на всеки продукт от въпросната партида, включително документите, свързани с транспорта, застраховката, обработката и съхраняването на партидата. Тълкуването на разпоредбата, според изложените в оспореното решение мотиви, налага извода, че вносителят следва да докаже, че

партидата е освободена съгласно условията, посочени в първа алинея. В конкретния случай за „О.-Ф. Т. Л.“ Г. съществува задължение да представи доказателства, че процесната стока е продадена на цена, по-висока тази, на която те са придобити, за да възникне правото за възстановяване на сумата, внесена като обезпечение.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с направените от органите на митническата администрация изводи.

По силата на чл. 70, пар. 1 и 2 от МКС, базата за митническата стойност на стоките е договорната стойност, тоест действително платената или подлежащата на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза, коригирана при необходимост.

Действително платената или подлежащата на плащане цена е общата сума, която купувачът е платил или трябва да плати на продавача или която купувачът е платил или трябва да плати на трета страна в полза на продавача за внасяните стоки, и включва всички суми, които са платени или трябва да бъдат платени като условие за продажбата на внасяните стоки.

В тази връзка съдът кредитира приетото без възражения заключение на допуснатата съдебно-икономическа експертиза като мотивирано, логично и съответстващо на установените факти. Същото е изготвено, като вещото лице се е запознало със съдържащите се в административната преписка документи, описани подробно от експерта. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, като са направени изводи, след проверка и анализ на събраните доказателства.

Според вещото лице анализът на доказателствата показва, че цената, която е договорена и платена от „О. – Ф. Т. Л.“ Г. – Германия за закупуване на процесните стоки от Турция, е 4896 евро или 92,94 евро за 100 килограма (с включени разходи по транспорта до входен граничен пункт). Видно от фактурите, с които стоката е продадена, цялото количество внесена стока нето тегло 6000 кг, е продадено на Л. България при единична цена 1,06 евро, или 106 евро за 100 кг. Налице е съответствие в данните за стойностите посочени в документите приложени към молбата за възстановяване на депозита, с тези деклариранни в процесната митническа декларация.

Митническата стойност на внесената стока, изчислена по метода на най-голямото сборно количество продадени стоки в страната, посочен в чл. 74, пар. 2, б. „в“ от Регламент (ЕС) на ЕП и на Съвета 952/2013 за приемане на Митнически кодекс на Съюза, е 1 658,88 евро, или 192 евро за 100 килограма. Вносното мито, изчислено на база на тази стойност, съобразно данните и условията от Т. към датата на регистрацията на процесната митническа декларация 22.04.2019 година, според вещото лице, следва да бъде 0 %, съгласно приложение № 1 към заключението („V1 Цената на вноса трябва да бъде равна на или по-висока от входната цена 62,20 Е./100 кг).

Митническата стойност на внасяните стоки – тиквички, изчислена по метода на най-голямото сборно количество продадени стоки в страна, посочен в чл. 74, § 2, б. „в“ от МКС е 6360 евро или 106 евро за 100 кг.

Съвкупната преценка на събраните доказателства, включително и заключението на СИЕ, дават възможност на съда да направи следните изводи:

На първо място следва да се приеме за безспорно, че „О.-Ф. Т. Л.“ Г. е внесло и декларирало с посочената по-горе митническа декларация стоки – тиквички, в посочените количества и че тези стоки са продадени впоследствие на територията на Република България. Цената на закупуване, посочена в декларацията, също е установена и тя е 92,94 евро за 100 килограма (с включени разходи по транспорта до входен граничен пункт).

От издадените от оспорващия фактури, удостоверяващи продажбата им се установява, че цената, на която те са били продадени в България, при единична цена 1,06 евро, или 106 евро за 100 кг.

На следващо място, съдът не откри релеванта правна норма нито в МКС, нито в Делегиран регламент (ЕС) 2017/891, даваща възможност на митническите власти да определят митническата стойност на внасяна на територията на ЕС стока от трета страна, вземайки предвид реализирането на търговска печалба от вносителя при последвала продажба на стоката. В цитираните по-горе разпоредби ясно се сочи начина на определянето на митническата стойност и той в генералния случай (чл. 70 от МКС) е като се вземе предвид договорената между страните продажна цена на внасяните стоки. Напълно неоснователно ответникът поддържа, че специалното законодателство (Делегиран регламент 2017/891) има предимство и дерогира приложението на общото законодателство (МКС) относно приложението на метода по чл.74, пар.2, б.“в“ от от МКС за внасяните на консигнация продукти. Напротив, в отделните хипотези на чл.75 от Делегиран регламент 2017/891 същият многократно препраща към чл.70 от МКС, уреждащ метода за определяне на митническата стойност въз основа на договорната стойност като основен метод. Разпоредбата на чл.74 от МКС урежда вторични методи за определяне на митническата стойност, т.е. в случаите, когато митническата стойност на стоките не може да се определи съгласно член 70, а в случая са налице достатъчно убедителни доказателства за възможност за определяне на МС по чл.70 МКС.

По време на проведеното по делото открито заседание вещото лице потвърди, че са налице всички доказателства (търговска фактура, суифт и потвърдително писмо за получени суми) за извършено плащане към турските си партньори на оспорващия, като от тези документи може ясно да се определи договорената цена и съответната митническа стойност (съгласно чл. 70 от МКС). Допълнителен аргумент за истинността на договорената цена е потвърденото от вещото лице обстоятелство, че цялата сделка и издадените по нея търговски фактури за последващата продажба сочат, че стоката е реализирана в България на единична цена от 1,06 евро или 106 евро за 100 кг. Според настоящия съдебен състав не съществува никаква правна възможност, митническите власти да поставят определянето на митническата стойност в зависимост от последваща реализирана печалба на стоките, предмет на внос. Логично е да се приеме довода на оспорващия, че в случая се касае за периодичен внос на един и същ вид стоки в значителни количества, които се реализират в големи търговски вериги, разполагащи с множество магазини за продажби на дребно. Съвсем естествено е при такъв тип търговски взаимоотношения, доставчиците, стремейки се да не загубят като клиент съответната верига да имат гъвкав подход в организирането на

търговските взаимоотношения. Този подход е безспорно в зависимост от моментното търсене на дадена стока на пазара и понякога налага продажбата на стоки на цена, по-ниска от тази на закупуването им, като целта им е други стоки да бъдат продадени на същия партньор на по-висока цена и така в крайна сметка да се осигури печалба за вносителя.

В разглеждания казус, вземайки предвид направените разсъждения, събраните доказателства и цитираното заключение на СИЕ, съдът намира, че няма основания за определяне на митническа стойност, по начин, различен от посочения в чл. 70 от МКС и съответно за възникване на допълнителни публични задължения за оспорващия.

Необосновано ответникът поддържа някаква специфика на случая поради вноса на стоките „на консигнация“ по смисъла на чл.75, пар.4 от Делегиран регламент 2017/891, който не е посочен като правно основание за издаване на акта, нито събраните доказателства навеждат на извод за осъществяване на вноса при тези условия. Но дори и да се приеме за приложим метода по чл.74, пар.2, б.„в“ от МКС, то според т.2 от заключението на СИЕ, то отново вносното мито на процесната стока следва да е 0 %.

По изложените съображения следва да се приеме, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, в установената от закона форма, но при липса на съответните материалноправни предпоставки, поради което то следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора на оспорващия се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, като са представени и съответните документи за реалността им – фактура, договор за правна защита и съдействие и банково извлечение, поради което съдът дължи присъждането им. Същите са общо в размер на 865 (осемстотин и шестдесет и пет) лева, от които 50 лева внесена държавна такса, 315 лева платено възнаграждение за един адвокат, осъществил процесуалното представителство на оспорващия и 500 лева внесен депозит за възнаграждението на вещото лице, изготвило заключението по допуснатата СИЕ. Съдът не намира за прекомерно адвокатското възнаграждение, защото същото е определено в малко над минималния размер, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в приложимата редакция, към момента на плащане на възнаграждението).

Водим от горното и на основание чл. 220 от ЗМ, **Административен Съд С. - град, I-во отделение, 69-и състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „О.-Ф. Т. Л.“ Г., чрез адвокат Г. Г. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 2, Решение № 3000-1704/32-197428/09.07.2020 г., издадено от Директор на Териториална Дирекция Тракийска, при Агенция „Митници“.

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ да заплати на „О.-Ф. Т. Л.“ Г., с данъчен номер в България [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 865 лв.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: